

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **VIKTORIAPETROL a. s.**, se sídlem Jitrocelová 659, Průhonice, zastoupen JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 10. 5. 2012, čj. 2076/12-1200-108135, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2014, čj. 47 Af 16/2012 – 39, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, čj. 47 Af 16/2012 – 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2014, čj. 47 Af 16/2012 – 39, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, čj. 47 Af 16/2012 – 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad Praha-západ (dále též „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 13. 6. 2007 žalobci (tehdy pod firmou MALLUCK a.s.) doměřil za zdaňovací období roku 2004 daň z příjmu právnických osob ve výši 1.544.200 Kč. Doměřená daň byla splatná v náhradní lhůtě splatnosti, pro účely penalizace však zůstalo zachováno původní datum splatnosti, tj. 12. 8. 2005. Žalobce spolu s podáním odvolání proti uvedenému platebnímu výměru požádal o posečkání doměřené daně. Správce daně rozhodnutím ze dne 6. 12. 2007 povolil posečkání platby splatné daně do 15. 7. 2008 a

upozornil žalobce, že pokud dodrží podmínky dané tímto rozhodnutím, nebude mu počítáno penále z prodlení, ale úrok za dobu povoleného posečkání.

[2] Žalobce danou podmínku nedodržel (daňový nedoplatek zcela uhradil až dne 26. 8. 2008, tj. po lhůtě stanovené správcem daně). Správce daně tedy platebním výměrem ze dne 22. 12. 2011, čj. 461832/11/060915208371, žalobci předsal penále ve výši 1.599.509 Kč za prodlení s placením daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2004. S ohledem na § 264 odst. 14 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a na čl. VI přechodných ustanovení zákona č. 230/2006 Sb. předsal správce daně penále podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“).

[3] Žalobce se proti platebnímu výměru ze dne 22. 12. 2011 odvolal s tím, že v okamžiku, kdy jej správce daně o předpisu předmětného penále vyrozuměl, bylo právo na jeho zaplacení již promlčeno. Finanční ředitelství v Praze toto odvolání zamítlo v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Argumentovalo přitom, že šestiletá lhůta, v níž bylo nutno žalobce vyrozumět o předpisu penále, sice začala běžet po roce, v němž se stal nedoplatek splatným (podle § 63 odst. 4 a § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků), avšak tato lhůta byla přerušena (a začala běžet nová šestiletá lhůta) tím, že správce daně v souladu s § 70 odst. 2 téhož zákona provedl úkon směřující k vybrání, vymožení či zajištění nedoplatku. Takovým úkonem bylo rozhodnutí správce daně o posečkání s platbou daně ze dne 6. 12. 2007. Od 1. 1. 2009 tedy započala běh nová lhůta, která by uplynula až 31. 12. 2014. Rozhodnutí o sdělení penále (žalobci doručené dne 2. 1. 2012) bylo proto včasné.

II. Stručné shrnutí rozsudku krajského soudu

[4] Žalobce brojil proti rozhodnutí finančního ředitelství žalobou, které krajský soud vyhověl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[5] Podle krajského soudu v posuzované věci nepřicházelo v úvahu přerušení běhu lhůty podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Skutečnost, že správce daně v průběhu lhůty rozhodl o posečkání daně, je proto bezvýznamná. Lhůta pro předsání penále tudíž začala běžet dne 1. 1. 2006 a skončila dne 31. 12. 2011. Uvedený závěr dle krajského soudu vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, čj. 5 Afs 35/2009 – 265, a dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, čj. 7 Afs 52/2013 – 34. Finanční orgány byly nadto povinny o předsání penále před uplynutím dané lhůty rozhodnout pravomocně (neboť se jedná o prekluzivní lhůtu), přičemž žalobou napadené rozhodnutí finančního ředitelství bylo žalobci doručeno až dne 11. 5. 2012. Soud proto jednak zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jednak zrušil platební výměr na daňové penále s tím, že vzhledem k prekluzi práva předsat penále za předmětné zdaňovací období není důvodu, aby bylo ve věci vedeno jakékoliv další řízení.

III. Důvody kasační stížnosti žalovaného a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (v průběhu řízení před krajským soudem bylo Finanční ředitelství v Praze zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, které tak v nynějším řízení vystupuje jako žalovaný) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel považuje za nesprávný právní závěr krajského soudu, podle něž je bezvýznamná skutečnost, že správce daně v době běhu lhůty ke sdělení předpisu penále rozhodl o posečkání daně. Podle názoru stěžovatele prekluzivní lhůta ke sdělení předpisu penále ve smyslu § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků musí být shodná se lhůtou, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, který je základem pro výpočet penále. Dokud tedy tato lhůta ve vztahu k penalizovanému nedoplatku neuplyne, neuplyne ani lhůta, v níž zaniká právo sdělit předpis penále příslušejícího k tomu nedoplatku. Jestliže je běh lhůty pro vybrání daňového nedoplatku zákonem stanoveným způsobem přerušen (tj. v důsledku kvalifikovaného úkonu správce daně směřujícího k vybrání předmětného daňového nedoplatku ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven a tato nová lhůta platí nejen pro vybrání daně, ale též pro sdělení předpisu penále.

[8] Podle stěžovatele nelze dovozovat závěry, k nimž dospěl krajský soud, z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 35/2009 – 265, neboť rozšířený senát se v citovaném usnesení nezabýval otázkou dopadu § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků na běh lhůty, v níž je správce daně oprávněn sdělit předpis penále příslušejícího k daňovému nedoplatku. V tomto usnesení rozšířený senát řešil pouze právní otázku, zda lhůta, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, jenž je základem pro stanovení penále, začne běžet od data původní splatnosti daně, nebo až od okamžiku, kdy je tento nedoplatek vyměřen. V tomto ohledu je chybná argumentace obsažená v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 52/2013 – 34. Naopak v rozsudcích ze dne 30. 1. 2014, čj. 5 Afs 12/2012 – 52, a ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Afs 100/2013 – 56, Nejvyšší správní soud vyslovil závěry svědčící o správnosti postupu správce daně a finančního ředitelství v nyní posuzované věci.

[9] Stěžovatel tedy navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby mu byla na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, přiznána náhrada nákladů řízení, tj. paušální náhrada za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Konkrétně si stěžovatel nárokuje 300 Kč za úkon sepsání kasační stížnosti.

[10] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úkon správce daně dle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nepřerušuje běh lhůty ke sdělení předpisu penále stanovené v § 63 odst. 4 téhož zákona; odkázal přitom na rozsudek čj. 7 Afs 52/2013 – 34. Rozsudky, na které odkazuje stěžovatel, nejsou pro souzenou věc příléhavé, jelikož je v nich řešena otázka, jaké konkrétní úkony správce daně vedou k přerušení běhu lhůty dle § 70 odst. 2 cit. zákona. Uvedené judikáty neřeší otázku prekluze lhůty ke sdělení předpisu penále a

neřeší ani to, zda má takový charakter rozhodnutí o posečkání daně. Podle stěžovatele nemá, neboť tímto rozhodnutím se nemění výše zjištěné nebo doměřené daně, nemění se její splatnost, nezajišťuje se jím její zaplacení ani se jejím prostřednictvím nevymáhá.

IV. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

[11] 1. senát Nejvyššího správního soudu při předběžném projednání věci zjistil, že otázka, jež je předmětem sporu, není v judikatuře zdejšího soudu řešena jednotně. Jednalo se o otázku, zda úkon správce daně, který v souladu s § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků přerušuje běh promlčecí lhůty ve vztahu k daňovému nedoplatku, přerušuje rovněž běh lhůty ke sdělení předpisu daňového penále. Proto 1. senát usnesením ze dne 22. 1. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 – 39, předložil věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[12] Rozšířený senát v usnesení ze dne 27. 10. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 – 56, konstatoval, že úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, který přerušuje lhůtu pro vybrání a vymáhání daně (§ 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), přerušuje i lhůtu pro sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 věty čtvrté části za středníkem tohoto zákona a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v § 70 odst. 2. Tento závěr ostatně neodporuje ani argumentaci rozšířeného senátu v jeho usnesení čj. 5 Afs 35/2009 – 265, ve kterém nelze nalézt žádnou úvahu ohledně vlivu přerušení lhůty k vybrání a vymáhání úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku na lhůtu pro sdělení předpisu penále, jak se domníval sedmý senát v rozsudku čj. 7 Afs 52/2013 – 34. Rozšířený senát se zde totiž zabýval pouze otázkou, kdy začíná běžet lhůta pro sdělení předpisu penále, a dospěl k závěru, že lhůta začne plynout od data původní splatnosti daně, k níž se penále vztahuje.

[13] V nyní projednávané věci rozšířený senát poznamenal, že rozdíl mezi promlčecí lhůtou (k vybrání a vymáhání daně) a prekluzivní lhůtou (ke sdělení předpisu penále) nespočívá v tom, že by první z nich bylo možné přerušit, zatímco druhou nikoli. I prekluzivní lhůta může být přerušena (srov. přerušení lhůty pro vyměření daně úkonem podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků v rozhodném znění). Rozdíl mezi prekluzivní a promlčecí lhůtou tak spočívá v účincích spojených s jejich uplynutím. Ačkoli se tedy lhůty podle § 70 odst. 1, resp. § 63 odst. 4 věty čtvrté zákona o správě daní a poplatků liší v tom, jaké jsou následky jejich uplynutí, nelze z toho dovozovat odlišný běh obou lhůt. Ustanovení § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků ke lhůtě pro sdělení předpisu penále výslovně odkazuje na lhůtu pro vybrání a vymožení daně, jakožto celistvý institut, nikoli pouze na délku této lhůty upravenou v § 70 odst. 1; součástí uvedeného odkazu je tak i odst. 2 citovaného ustanovení, který upravuje přerušení lhůty pro vybrání daně. Lze tak dovodit, že běh lhůty pro sdělení předpisu penále je shodný s během lhůty pro vybrání a vymožení daně.

V. Vyjádření žalobce k usnesení rozšířeného senátu

[14] Žalobce ve svém dalším vyjádření obšírně polemizuje se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v projednávané věci, které považuje za nesprávné. Zejména poukazuje na analogii s odlišným režimem promlčecí lhůty jistiny a

úroku z prodlení v soukromém právu. Rozšířený senát se s touto otázkou vypořádal prostým odkazem na rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2010, sp. zn. 31 Cdo 4291/2009, z něhož vyvodil závěry, které z něho vůbec nevyplývají. Podle žalobce z uvedeného rozsudku jasně plyne, že pokud žalobce (věřitel, správce daně) včas nárokuje pouze jistinu (daň), nikoliv však už příslušenství (úroky z prodlení, penále) nepřestává běžet promlčecí (prekluzivní) lhůta. Rozšířený senát tuto stěžejní námitku žalobce ignoroval, stejně jako i některé další námitky, a jeho usnesení je proto nepřezkoumatelné a porušuje právo na spravedlivý proces.

[15] Argumentace rozšířeného senátu, že úrok z prodlení je považován za vedlejší závazek, který je závislý na závazku hlavním, v této souvislosti taktéž neobstojí. Tato skutečnost nic nemění na tom, že lze samostatně vymáhat jistinu a samostatně úrok z prodlení, přičemž v takovém případě dojde k odlišnému běhu promlčecích dob.

[16] Usnesením rozšířeného senátu tak došlo k porušení jednoty a bezrozpornosti právního řádu, pokud v soukromém právu je upraven běh promlčecích lhůt diametrálně jinak. Rozšířený senát rovněž nerespektoval zásadu předvídatelnosti práva a soudního rozhodování a popřel zásadu *in dubio mitius*, kterou je nutno aplikovat v případě více možných výkladů veřejnoprávní normy.

[17] Žalobce dále poznamenal, že i kdyby lhůta pro předepsání penále dle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků skutečně byla přerušena rozhodnutím o posečkání, tak jako tak již došlo k uplynutí této lhůty. Penále bylo splatné v roce 2008, lhůta pro předepsání penále tak marně uplynula dne 31. 12. 2014. Žalobce připomněl, že dobu řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem nelze považovat za dobu řízení před soudem, která ve smyslu § 41 s. ř. s. staví lhůtu pro vyměření penále (viz rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2011, čj. 1 Afs 30/2011 – 57). Vzhledem k tomu, že žalovaný nepodal žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, do uplynutí lhůty (tj. do 31. 12. 2014) zde neexistovalo žádné pravomocné rozhodnutí žalovaného či správce daně o vyměření penále. Dne 31. 12. 2014 tak došlo k zániku práva státu vyměřit žalobkyni penále.

[18] Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

VI. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost je důvodná.

[21] Stěžejní spornou otázku v projednávané věci vyřešil ve výše citovaném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Stěžovateli je proto nutno dát za pravdu

v tom, že prekluzivní lhůta ke sdělení předpisu penále ve smyslu § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je shodná se lhůtou, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, který je základem pro výpočet penále. Úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, který přerušuje lhůtu pro vybrání a vymáhání daně podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, přerušuje i lhůtu pro sdělení předpisu penále a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným ve zmiňovaném ustanovení zákona o správě daní a poplatků. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud plně odkazuje na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu v této věci, které bylo účastníků řízení doručeno a bylo by nadbytečné jej na tomto místě opakovat.

[22] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále bezesporu vyplývá, že rozhodnutí správce daně o posečkání daně nebo o povolení splátek je úkonem směřujícím k vybrání nedoplatku daně, a tedy přerušujícím lhůtu podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (viz rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2011, čj. 2 Afs 82/2010 – 56).

[23] V souladu s uvedenými závěry je proto třeba přisvědčit stěžovateli, že po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl žalobce zpraven o rozhodnutí o posečkání daně (tj. dne 7. 1. 2008, kdy bylo žalobci toto rozhodnutí doručeno), začala běžet nová lhůta nejen pro vybrání daně, ale též pro sdělení předpisu penále za prodlení úhrady daňového nedoplatku (viz § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků). Lhůta pro předepsání penále proto počala běžet dne 1. 1. 2009 a uplynula dne 31. 12. 2014. Pokud tedy správce daně žalobci předepsal penále za prodlení úhrady daně z příjmu právnických osob za rok 2004 platebním výměrem ze dne 22. 12. 2011 (doručeným žalobci 2. 1. 2012), bylo toto rozhodnutí včasné.

[24] Krajský soud tedy posoudil otázku běhu lhůty ke sdělení daňového penále nesprávně a zatížil tak svůj rozsudek nezákonností dle § 103 odst. 1 s. ř. s., jež je důvodem pro jeho zrušení.

[25] V souvislosti s polemikou žalobce se závěry rozšířeného senátu v projednávané věci Nejvyšší správní soud uvádí, že je těmito závěry vázán a není ani oprávněn rozhodnutí rozšířeného senátu přezkoumávat z hlediska jeho namítané nepřezkoumatelnosti. Stejně názory na spornou otázku ostatně již 1. senát tohoto soudu vyslovil ve svém předkládacím usnesení (ze dne 22. 1. 2015, čj. 1 Afs 215/2014 – 39) a je přesvědčen, že tyto závěry jsou zcela v souladu i s dosavadní judikaturou tohoto soudu (vyjma rozsudku čj. 7 Afs 52/2013 – 34, který však byl usnesením rozšířeného senátu překonán). Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, že by došlo k porušení zásady předvídatelnosti práva a soudního rozhodování.

[26] Pokud jde o námitku analogie institutu penále se soukromoprávním institutem úroků z prodlení, rozšířený senát jasně uvedl, že tato námitka není v posuzovaném kontextu relevantní, naopak uvedená analogie svědčí spíše ve prospěch jím nastíněného řešení. Rozšířený senát odkázal na rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 4291/2009, který se zabýval primárně otázkou, zda povinnost dlužníka platit úroky z prodlení s plněním peněžního dluhu vzniká samostatně za každý den prodlení se zaplacením jistiny, nebo jestli tato povinnost vzniká jednorázově v den, kdy se dlužník ocitl v prodlení se splněním svého závazku. Nejvyšší soud se přiklonil ke druhému z uvedených názorů a uvedl, že dnem, kdy

se dlužník ocitá v prodlení se splněním závazku, počíná běžet ve vztahu k právu na úroky z prodlení promlčecí doba a jejím uplynutím se právo promlčí jako celek. Dále konstatoval, že nebylo-li právo na úroky z prodlení uplatněno v tříleté promlčecí době, a byla-li vznesena námitka promlčení, nelze tomuto právu přiznat právní ochranu. Je však třeba poznamenat, že Nejvyšší soud se zde nijak nevyjadřoval k možnosti přerušení běhu promlčecí lhůty u práva na úroky z prodlení v návaznosti na případné přerušení promlčecí lhůty jistiny dluhu. Naopak zdůraznil, že povinnost platit úroky z prodlení představuje vedlejší závazkový vztah závislý na závazku hlavním (tedy jistně pohledávky), z čehož vyšel ve svém usnesení i rozšířený senát. I pokud tedy v určitých případech soukromoprávní judikatura umožňuje roztržení režimu pohledávky a úroku z prodlení, není důvod toto analogicky aplikovat na otázku přerušení prekluzivní lhůty ve specifické situaci běhu prekluzivní lhůty pro předepsání penále ve vztahu k přerušení promlčecí lhůty pro vybrání či vymození daňového nedoplatku. 1. senát Nejvyššího správního soudu tedy shodně se závěrem rozšířeného senátu uzavírá, že námitka žalobce o analogii se soukromoprávním institutem úroků z prodlení nebyla pro posouzení sporné otázky rozhodná.

[27] Nejvyšší správní proto neshledal porušení zásady jednoty a bezrozpornosti právního řádu. Neuspěje ani argumentace porušením zásady *in dubio mitius*, na základě níž by v pochybnostech měla být právní norma vykládána mírněji. Skutečnost, že v jinak poměrně konzistentní judikatuře Nejvyššího správního soudu se vyskytoval ojedinělý odlišný názor na otázku přerušení běhu prekluzivní lhůty ke sdělení daňového penále (uvedený v rozsudku 7 Afs 52/2013 – 34), nezakládá pochybnosti, pro které by příslušné ustanovení zákona o správě daní a poplatků mělo být vykládáno nesprávně a zvýhodňovat daňové subjekty, které nesplnily včas svou daňovou povinnost.

[28] Na závěr kasační soud upozorňuje, že sice již došlo k uplynutí lhůty pro sdělení daňového penále (tato lhůta uplynula 31. 12. 2014), nicméně pokud nyní Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zruší, dojde k „obživnutí“ včas vydaného platebního výměru o sdělení penále ze dne 22. 12. 2011 a také rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 10. 5. 2012 o odvolání proti tomuto platebnímu výměru. Nedojde tedy k novému sdělení daňového penále, které by již po uplynutí prekluzivní lhůty nebylo možné, avšak bude existovat včas vydaný platební výměr o sdělení daňového penále, na základě kterého bude žalobce povinen sdělené penále uhradit.

VII. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele důvodnými, proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu